Evanxeo: Mt 26,14-27,66

Entón foi un dos Doce, chamado Xudas Iscariote, onda os sumos sacerdotes e díxolles:

-¿Canto me dades se volo entrego?

Eles acordaron darlle trinta moedas de prata. E desde entón andaba buscando o momento axeitado para llelo entregar.

No primeiro día dos Ácimos os discípulos fóronlle preguntar a Xesús:

-¿Onde queres que che preparemos a cea pascual?

El respondeu:

-Ide á cidade, á casa de fulano e dicídelle: "O Mestre di: O momento está preto; vou celebrar a Pascua cos meus discípulos na túa casa".

Os discípulos fixeron tal como Xesús lles mandara e prepararon a Pascua.

Chegado o solpor, púxose á mesa cos Doce. E mentres ceaban díxolles:

-Asegúrovos que un de vós me vai entregar.

Moi tristes empezaron a preguntarlle un por un:

-¿Non serei eu, Señor?

El respondeu:

-Un que meteu comigo a man no prato, ese entregarame.

O Fillo do Home vaise, como está escrito del; pero ¡ai daquel que entrega ó Fillo do Home! Máis lle valía non nacer.

Entón Xudas, o que o ía entregar, preguntoulle:

-¿Non serei eu, Mestre?

Respondeulle:

-Ti o dixeches.

Mentres estaban a comer, Xesús colleu pan e, dando grazas, partiuno e déullelo ós seus discípulos, dicindo:

-Tomade e comede: isto é o meu corpo.

E collendo unha copa, dando grazas, déullela dicindo:

-Bebede todos dela. Que isto é o meu sangue, o sangue da Alianza, vertido por todos para o perdón dos pecados. E asegúrovos que desde agora non volverei

beber este produto da viña ata o día que o beba, noviño, convosco no Reino do meu Pai.

Despois de cantaren os Salmos, saíron para o Monte das Oliveiras.

Entón díxolles Xesús:

-Esta noite todos ides tropezar na vosa fe por causa miña, conforme está escrito:

Ferirei o pastor e dispersaranse as ovellas do rabaño. Pero cando resucite, irei diante de vós a Galilea.

Replicoulle Pedro:

-Aínda que todos tropecen pola túa causa, eu si que non tropezarei.

Respondeulle Xesús:

-Pois ti ten por seguro que esta mesma noite, antes de que cante o galo, hasme negar tres veces.

Díxolle Pedro:

-Aínda que teña que morrer contigo, endexamais non te negarei.

E o mesmo dixeron todos os discípulos.

Entón chegou Xesús cos seus discípulos a un terreo chamado Xetsemaní e díxolles:

-Sentade aquí, mentres eu vou orar.

E, levando consigo a Pedro e mais ós dous fillos do Zebedeo, empezou a poñerse triste e a sentirse fondamente angustiado. E díxolles:

-Morro de tristura; quedade aquí, e vixiade comigo.

E avantando un pouco, caeu rostro en terra, mentres rogaba:

-Meu Pai, se é posible, arreda de min este cáliz. Pero non se faga o que eu quero, senón o que queres ti.

E, volvendo onda os discípulos, atopounos durmindo. Díxolle a Pedro:

-¿Non puidestes velar comigo nin tan sequera unha hora? Estade á espreita e orade, para que non entredes na tentación. O espírito está disposto, pero a carne é débil.

E arredándose de novo, por segunda vez púxose a orar dicindo:

-Meu Pai, se este cáliz non pode pasar sen que eu o beba, fágase a túa vontade.

E, volvendo de novo, atopounos tombados, porque lles caían os ollos co sono.

Deixounos e arredouse de novo, e púxose a orar por terceira vez, repetindo as mesmas palabras. Despois volveu onda os seus discípulos e díxolles:

-¿Conque aínda durmides e descansades? Pois sabede que xa chega a hora e o Fillo do Home vai ser entregado nas mans dos pecadores. ¡Veña, erguédevos e vaiámonos, que xa está aquí o que me vai entregar!

Aínda estaba falando cando chegou Xudas, un dos Doce, acompañado dun tropel de xente con espadas e paus, mandada polos sumos sacerdotes e polos senadores do pobo. O traidor déralles esta contrasinal:

-A quen eu lle dea un bico, ese é, prendédeo.

De seguida achegouse a Xesús e díxolle:

-¡Saúde, Mestre!

E bicouno. Xesús respondeulle:

-Amigo, ¿e para isto viñeches?

Entón, adiantáronse, botáronlle a man enriba a Xesús e prendérono.

Pero un dos que estaba con Xesús, botando man á súa espada, desenvaiñouna, e feriu ó criado do sumo sacerdote, rabenándolle unha orella. Pero Xesús díxolle:

-Volve a espada ó seu sitio, pois todos os que levan espada pola espada perecerán.

¿Seica pensas que non podo acudir a meu Pai? El poñería á miña disposición, agora mesmiño, máis de doce lexións de anxos. Pero, ¿como se ían entón cumprir as Escrituras, que din que ten que suceder así?

E naquela hora díxolle á xente:

-Saístes prenderme con paus e espadas, coma se fose un bandido. A diario estiven sentado no templo ensinando e non me prendestes. Pero todo isto pasa para que se cumpra o que escribiron os profetas.

Entón todos os discípulos fuxiron, abandonándoo.

Os que prenderon a Xesús levárono á casa de Caifás, o sumo sacerdote, onde estaban reunidos os letrados e mais os senadores. Pedro seguiuno de lonxe ata

o patio do sumo sacerdote e, entrando dentro, sentou cos criados para ver como acababa todo aquilo.

Os sumos sacerdotes e mais o Sanedrín teimaban por encontrar algún falso testemuño contra Xesús para o poderen condenar á morte. Pero non o atopaban por moitas falsas testemuñas que comparecían. O fin, viñeron dúas que dicían:

-Este afirmou: podo destruír o templo de Deus e reconstruílo en tres días.

Entón ergueuse o sumo sacerdote e díxolle:

-¿Non respondes nada? ¿Que é o que estes testemuñan contra ti?

Pero Xesús calaba, e o sumo sacerdote dixo:

-Conxúrote polo Deus vivo que me digas se ti es o Mesías, o Fillo de Deus.

Xesús contestou:

-Ti o dixeches. E dígovos máis: A partir de agora ides ver como o Fillo do Home senta á dereita do Todopoderoso e vén entre as nubes do ceo.

Daquela o sumo sacerdote, rachando os vestidos, exclamou:

-¿Que necesidade temos de testemuñas? Vós mesmos oístes a blasfemia. ¿Que vos parece?

Eles responderon:

-É culpable: merece a morte.

Entón cuspíronlle na cara e uns déronlle unhas trompadas; outros zorregábanlle dicindo:

-¡Cristo, ora, adiviña quen che pegou!

Pedro estaba sentado fóra, no patio. Acercouse a el unha criada e díxolle:

-Ti tamén andabas con Xesús o Galileo.

El negouno diante de todos:

-Non sei de que me falas.

O saír cara ó portalón viuno outra criada e díxolles ós que estaban alí:

-Este andaba con Xesús de Nazaret.

De novo volveu el negalo con xuramento:

-Non coñezo a ese home.

De alí a un pouco achegáronse os presentes, dicíndolle a Pedro:

-Si, ti tamén es deles; descóbrete a túa mesma fala.

Entón el empezou a maldicir e a xurar:

-¡Que non coñezo a ese home!

E coa mesma cantou o galo. Pedro, acordándose das palabras que dixera Xesús: "Antes de que cante o galo hasme negar tres veces", saíu para fóra e chorou amargamente.

Ao raiar o día, todos os sumos sacerdotes e mais os senadores do pobo celebraron consello contra Xesús, para condenalo á morte. Amarrárono e fóronllo entregar a Pilato, o gobernador.

Entón Xudas, o traidor, ó ver que o condenaran, cheo de remordementos, devolveulles as trinta moedas de prata ós sumos sacerdotes e mais ós senadores dicindo:

-Pequei entregando á morte a un inocente.

Eles contestaron:

-¿E a nós que nos contas? Alá ti.

El, guindando as moedas no templo, marchou, e foise aforcar. Os sumos sacerdotes, apañando as moedas, dixeron:

-Non é lícito botalas no peto das ofrendas, xa que son prezo de sangue.

Entón, despois de deliberar, compraron con elas o Agro do Oleiro, para enterrar nel os forasteiros. Por iso, aquel agro chámase aínda hoxe o "Agro do sangue". Cumpriuse así o que deixara escrito o profeta Xeremías: Colleron as trinta moedas de prata, prezo co que taxaran a un home (pois esa era a taxa que poñían os fillos de Israel), pagando así o Agro do Oleiro, tal como mo mandara o Señor.

Compareceu Xesús ante o gobernador, que lle preguntou:

-¿Es ti o rei dos xudeus?

Xesús contestou:

-Ti o dis.

E ós cargos que lle facían os sumos sacerdotes e mais os senadores, non respondeu nada. Entón preguntoulle Pilato:

-¿Seica non oes todo o que están testemuñando contra ti?

Pero non respondeu a pregunta ningunha, deixando ó gobernador moi estrañado.

Resulta que pola festa tiña o costume de ceibar o preso que a xente lle pedise. Tiñan daquela un preso de moita sona chamado Xesús Barrabás. 17Pilato dirixiuse ó pobo reunido:

-¿A quen queredes que vos solte, a Xesús Barrabás ou a Xesús, chamado o Cristo?

Pois el ben sabía que llo entregaran por envexa.

Mentres estaba sentado no tribunal, a súa muller mandoulle a dicir:

-Deixa en paz a ese xusto, que hoxe sufrín moito en soños por cousa del.

Pero os sumos sacerdotes e mais os anciáns persuadiron á xente, para que reclamasen a Barrabás e acabasen con Xesús. O gobernador insistiu:

-¿A quen queredes que vos libere?

Eles dixeron:

-A Barrabás.

Díxolles Pilato:

-¿E que fago eu con Xesús, chamado o Cristo?

E responderon todos:

-¡Que o crucifiquen!

El replicou:

-Pero, ¿que mal fixo?

Pero eles berraban máis forte dicindo:

-¡Que o crucifiquen!

Vendo Pilato que non conseguía nada, senón que, pola contra, o barullo ía a máis, tomou auga e lavou as mans diante de todos dicindo:

-Alá vós, eu non son responsable deste sangue.

Todo o pobo respondeu dicindo:

-Pois que recaia o seu sangue sobre nós e sobre nosos fillos.

Entón soltoulles a Barrabás, e a Xesús, despois de o mandar azoutar, entregouno para que o crucificasen.

Os soldados do gobernador levaron a Xesús ó Pretorio, e reuniron toda a compañía. Espírono, botáronlle enriba un manto escarlata; e, trenzando unha coroa de espiños, puxéronlla na cabeza, e na man dereita unha cana. Axeonllándose diante del, dicíanlle moqueándose:

-¡Saúde, rei dos xudeus!

Cuspíanlle e coa canivela dábanlle xostregadas na cabeza. Despois de faceren riso del, quitáronlle o manto e puxéronlle a súa roupa e quitárono para fóra para o crucificar.

O saíren atoparon un home de Cirene, chamado Simón; e obrigárono a levar a cruz de Xesús. Cando chegaron a un lugar chamado Gólgota, que quere dicir: "lugar da Caveira", déronlle de beber viño mesturado con fel. Xesús probouno, pero non o quixo beber. Crucificárono, e repartiron entre eles a roupa botándoa a sorteo. Despois sentaron alí a ter conta del.

Puxéronlle tamén enriba da cabeza un escrito co motivo da condena: "Este é Xesús, o rei dos xudeus". Tamén crucificaron con el dous bandidos, un á dereita e outro á esquerda.

Os que pasaban por alí, insultábano, abaneando a cabeza e dicindo:

-¡Vaites, vaites, o que destrúe o templo e o reconstrúe en tres días! Ora, sálvate a ti mesmo e baixa da cruz, se es fillo de Deus.

Do mesmo xeito os sumos sacerdotes, burlándose del xunto cos letrados e senadores, dicíanlle:

¡Salvou a outros, pero non se pode salvar a si mesmo! ¡É o rei de Israel! ¡Que baixe agora da cruz e creremos nel! Confía en Deus: pois que o salve agora, se é que de verdade o quere; ben que dixo: "Son fillo de Deus".

Tamén o aldraxaban os bandidos que estaban crucificados con el.

Chegado o mediodía, a escuridade cubriu a terra ata as dúas e pico da tarde. E nesa hora Xesús berrou moi forte dicindo:

-Elí, Elí ¿lemá sabactaní?

Isto é: Meu Deus, meu Deus, ¿por que me abandonaches?

E algúns dos que estaban alí, oíndo aquilo, comentaban:

-Este chama a Elías.

Inmediatamente un deles foi correndo coller unha esponxa con vinagre e, espetándoa nunha cana, deulle de beber. Pero os demais dicían:

-Deixade, a ver se vén Elías salvalo.

Pero Xesús, dando de novo un grande berro, entregou a alma.

Entón o veo do Santuario rachouse en dous de arriba abaixo. Tremeu a terra, as rochas fenderon, e abríronse os sepulcros. Moitos corpos dos santos que estaban mortos resucitaron. E despois que el resucitou saíron dos sepulcros, entraron na cidade santa e aparecéronselles a moitos.

O centurión e mais os que con el gardaban a Xesús, vendo o terremoto e todo o que pasaba, dixeron aterrados:

-Verdadeiramente este era o Fillo de Deus.

Había alí, mirando desde lonxe, moitas mulleres que seguiran a Xesús desde Galilea para servilo. Entre elas estaba María Magdalena, María a nai de Santiago e mais de Xosé, e a nai dos fillos do Zebedeo.

A tardiña chegou un home rico de Arimatea chamado Xosé, que tamén era discípulo de Xesús. Foi onda Pilato e pediulle o corpo de Xesús. Pilato mandou que llo entregasen.

Collendo o corpo envolveuno nunha saba limpa e púxoo no seu propio sepulcro novo, que tiña cavado nunha rocha; e, facendo rodar unha grande lousa na entrada do sepulcro, foise. Estaban alí María Magdalena e mais a outra María, sentadas fronte ó sepulcro.

O outro día, pasado o día da Preparación, os sumos sacerdotes e mais os fariseos foron xuntos onda Pilato e dixéronlle:

-Señor, lembramos que aquel enredante, cando estaba vivo, dixo: "Resucitarei despois de tres días". Así que manda que vixíen o sepulcro ata o terceiro día; non vaia ser que cheguen os discípulos e o rouben e que lle digan á xente:

"Resucitou de entre os mortos". E así a derradeira impostura sería peor cá primeira.

Díxolles Pilato:

-Tendes a garda, ide, e vixiádeo como mellor saibades.

les foron e selaron a lousa, asegurando a vixilancia do sepulcro coa garda.